

KINH 1244. THIÊU ĐỐT

Tôi nghe như vậy:

Một thời, Đức Phật ở trong vườn Cấp cô độc, rừng cây Kỳ-đà, nước Xá-vệ. Bấy giờ, Thế Tôn bảo các Tỳ-kheo:

“Có pháp đốt cháy và pháp không đốt cháy. Hãy lắng nghe và suy nghĩ kỹ, Ta sẽ vì các ông mà giảng nói. Thế nào là pháp đốt cháy? Nếu người nam hay người nữ nào, hành pháp ác bất thiện, phạm giới; thân thành tựu ác hạnh; khẩu, ý thành tựu ác hạnh; người ấy về sau, khi khốn khổ bởi tật bệnh, nằm liệt trên giường, chịu nhiều đau đớn. Lúc bấy giờ, tất cả những việc làm ác trước kia người ấy đều nhớ lại hết. Cũng như bóng núi lớn che ánh mặt trời Tây; cũng vậy, chúng sanh trước kia đã tạo ra mọi điều ác, những pháp ác bất thiện do thân, khẩu, ý nghiệp, đến lúc lâm chung, tất cả đều hiện ra, tâm sanh hối hận: ‘Than ôi! Than ôi! Vì trước kia không tu thiện, chỉ làm ác, nên sẽ đọa vào đường dữ, chịu nhiều khổ đau.’ Sau khi nhớ lại rồi, tâm bị đốt cháy, tâm sanh hối hận. Khi sanh tâm hối hận nên không được chết với tâm thiện; đời sau tâm bất thiện cũng tiếp nối sanh. Đó gọi là pháp đốt cháy.

“Thế nào gọi là pháp không đốt cháy? Nếu người nam hay người nữ nào thọ trì tịnh giới, tu pháp chân thật, thân thành tựu nghiệp thiện; khẩu, ý thành tựu nghiệp thiện; khi lâm chung tuy thân gặp phải khổ nạn, nằm liệt trên giường bệnh, thân thể chịu nhiều đau đớn, nhưng tâm người ấy nhớ lại pháp thiện trước kia đã tu; thân, khẩu và ý đã thành tựu thiện hạnh. Lúc bấy giờ, duyên vào những pháp thiện, người ấy nghĩ rằng: ‘Thân, khẩu, ý ta đã tạo ra thiện hạnh như vậy, không làm các điều ác, sẽ sanh về đường thiện, không đọa vào đường ác, tâm không có gì hối hận.’ Do tâm không biến hối, nên mạng chung với thiện tâm, qua đời sau thiện vẫn tiếp tục. Đó gọi là pháp không đốt cháy.”

Bấy giờ, Thế Tôn liền nói kệ:

*Đã gieo nghiệp thiêu đốt,
Sống nương theo phi pháp;
Theo đó làm nghiệp ác,*

Ắt sanh vào địa ngục.
Đẳng hoạt và Hắc thành,
Chúng hợp, hai Khiếu hô;
Thieu nhiên, Cực thieu nhiên,
Đại địa ngục Vô trạch.
Tám đại địa ngục ấy,
Cực khổ khó vượt qua;
Vì bao nhiêu ác nghiệp,
Mười sáu nơi khác nhau.
Mở bốn cửa bốn bên,
Khoảng giữa lợng bằng nhau;
Bốn bên bằng vách sắt,
Bốn cánh cửa cũng sắt.
Đất sắt lửa cháy bùng,
Chúng cháy rục khắp nơi;
Ngang dọc trăm do tuần,
Hừng hực không đoạn dứt.
Điều phục phi chư hành,
Khảo trị người cang cường;
Cho đau đớn lâu dài,
Khổ này khó thể thấy.
Người thấy sanh sợ hãi,
Run sợ, lông dựng đứng.
Khi đọa địa ngục này,
Chúc đầu xuống, chân lên.
Ngăn¹ người tu hành phạm hạnh
Tâm nhu hòa bậc Thánh;
Nơi chỗ Hiền thánh này,
Khinh tâm khởi phi nghĩa,
Và sát hại chúng sanh,
Đọa địa ngục nóng này.
Quần quại ở trong lửa,
Giống như cá nướng lửa.

¹. Nguyên bản: chỉ 止; bản Tống: chánh 正 .

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Thống khổ kêu, la hét,
Như tiếng đàn voi chiến.
Lửa lớn tự nhiên sanh,
Đó do nghiệp của chúng.*

Phật nói kinh này xong, các Tỳ-kheo nghe những gì Phật dạy,
hoan hỷ phụng hành.

M